

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל נחמיה גנאור ואכנאר ז"ל

בן ז'וזפינה ושלמה

נולד באמסטרדם, הולנד

בתאריך ב' בשבט תשי"א, 9/1/1951

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1969

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ' בתשרי תשל"ד, 16/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 1 שורה: 1 קבר: 3

הותיר אחריו הורים, אחות ושני אחים

בן 22 בנופלו

קורות חיים

נחמיה, בן ז'וזפינה ושלמה, נולד ביום ב' בשבט תשי"א (9.1.1951) באמסטרדם שבהולנד. בהיותו בן שש עלתה משפחתו ארצה והשתקעה בירושלים. נחמיה למד בבית-הספר היסודי שליד הגמנסיה העברית ברחביה והמשיך את לימודיו התיכוניים בגמנסיה העברית, במגמה הריאלית. שמו של נחמיה הוא עדות לסמל החיים, שסימל הבן הבכור לגבי ההורים, אשר שכלו את הוריהם בשואה. אכן, נחמה על שכול אפשר למצוא רק בחיים חדשים. מילדות ספג נחמיה אהבת עם ישראל ואהבת ארץ ישראל. אהבה זו הפכה לכוח המניע בחייו. בחור צעיר, ממוצע קומה, בעל תלתלים ועיניים ירוקות, שאהב להתהלך לבוש ב"גיינס" ובסנדלים. הוא היה תלמיד חרוץ, שזכה תמיד בציונים המעולים בכיתתו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בעיקר הצטיין במקצועות הריאליים. כיוון שהצליח בלימודים ללא מאמץ רב, הקדיש את שעות הפנאי הרבות לפעילות חברתית. הוא היה חבר פעיל בתנועת "הנוער העובד והלומד", התמסר להדרכת צעירים בתנועה והרבה לכתוב לעלון של השכבה הבוגרת. בתקופה מסוימת היה גם עורכו של העלון ואז הציף אותו בהומורסקות וברשימות, שדנו בבעיותיה החברתיות של השכבה שלו. בכל חיבוריו ומכתביו, שנשתמרו בידי הוריו, ניכרת אהבתו העצומה לארץ ולעירו ירושלים ומתגלה אמונתו השלמה בזכותו של העם היהודי על ארץ ישראל. מסירותו של נמציו (כך כינוהו ידידיו בחיבה) לחבריו בתנועה ולחניכיו קנתה לו מעריצים רבים. וכפי שידע לשתף את חבריו בחוויותיו, כן לא שכחו הם לשתפו בחוויותיהם.

נחמיה גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1969 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות, נשלח לקורס מפקדי כיתות חרמ"ש ואחר כך המשיך והשתלם בקורס למש"קי מרגמות חרמ"ש. הוא היה חייל ממושמע ולוחם מעולה. מפקדיו העריכו את קפדנותו ואת דייקנותו בביצוע המשימות שהוטלו עליו. הוא היה בעל חוש אחריות ומעולם לא הניח דבר עשוי למחצה. הכל ידעו שעל נמציו אפשר לסמוך בלב שלם. הוא גם היה איש מקצוע מעולה וידע להפעיל את הכלים שהופקדו בידיו, בדייקנות וביעילות. כבן אוהב ומסור, הרבה לכתוב הביתה מכתבים מלאים אופטימיות והומור. מעולם לא שכח להזכיר את החבילות שנשלחו אליו ובהומור מלא טוב-לב ידע גם להעיר בעדינות, כשתוכן החבילות לא מצא חן בעיניו.

עולם חדש, מלא הבטחות לעתיד, נגלה לפני נמציו לאחר סיום השירות הסדיר, משהתחיל בלימודים באוניברסיטה העברית בחוגים לכלכלה ויחסים בינלאומיים. הקמפוס הירושלמי כבש את לבו ואת דמיונו. מהיותו אימפולסיבי מטבעו, הפך עד מהרה לרוח החיה בין תלמידי שנה א' בחוג לכלכלה. בפעם הראשונה בחייו הרגיש עד כמה משמשים לו הלימודים מקור לסיפוק ולעונג ומיד התבלט כאחד התלמידים המבריקים ביותר בחוג. מאחר שהיה בין היחידים שעכלו את הקורס "מבוא לכלכלה", שהוא עקב-אכילס המפורסם של תלמידי החוג לכלכלה, היו רבים שנזקקו לעזרתו, כדי לעבור אותו בהצלחה. נמציו לא סירב מעולם לעזור ושעות רבות בילה בהסברת הסוגיות המסובכות לחבריו, שלא הצליחו להתגבר עליהן בכוחות עצמם. עם זאת, למרות עומס הלימודים, לא הזניח נמציו את פעילותו מחוץ לקמפוס. הוא אהב מאוד לשחק בטניס-שולחן ובשחמט. הוא החל מתעניין גם בפוליטיקה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

והלך לפגישות קבועות של אוהדים במועדונה של אחת המפלגות. עשרה ימים לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים, שירת נמציו במילואים בבקעת-הירדן. הוא הספיק עוד להגיע הביתה לחופשה קצרה ועם פרוץ הקרבות נקרא לשוב ליחידתו ונשלח אתה לאזור התעלה. במלחמה השתתף נמציו בקרבות הבלימה המרים נגד המצרים. ביום כ' בתשרי תשל"ד (16.10.1973), בקרב באזור ציר "לכסיקון-טרטור" נפגע נמציו באש האויב ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אחות ושני אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

